

Jakson nimi: Kirkko nuorisoyhteisöjen vahvana vaikuttajana

Kesto: 40:46

Julkaistu: 16.2.2026

00:00:07 Jani Toivola

Tervetuloa kuuntelemaan Yhdenvertaisuuden nuorisoalan osaamiskeskuksen *Meneekö yhdenvertaisuus tunteisiin?* -podcastia ja pohtimaan, mitä voisimme sille yhdessä tehdä. Nimeni on Jani Toivola ja toimin tämän podcastin juontajana. Tänään aiheena on kirkon rooli nuorisoyhteisöjen ja yhdenvertaisuuden vaikuttajana. Mikä kirkon rooli on, millaista yhdenvertaisuustyötä kirkossa tehdään ja millaisia haasteita sen työn äärellä saattaa samaan aikaan näkyä. Pohdin etukäteen aihetta kirkko ja nuoret, ja se vie väistämättä myös nostalgiaan ja oman nuoruuden muisteluun. Minulle merkittävä hetki, jolloin kirkko tuli osaksi elämäni nuorena, oli varsin tyypillinen: rippileiri. Rippileirin jälkeen menin isokoulutukseen Porvoon seurakuntaan. Muistan, että tuossa elämänvaiheessa olin melko yksinäinen ja koin, ettei minulla ollut ystäviä. Olin ulkopuolinen ja peloissani. Muistan myös, että seurakunta toi minulle paljon turvaa ja jonkinlaista kodinomaisuutta. Se monella tavalla maadoitti ja rauhoitti ja ehkä jopa kannatteli minua siinä elämänvaiheessa merkittävällä tavalla. Tervetuloa Helsingin piispa Teemu Laajasalo. Hienoa, että pääsit vieraaksi.

00:01:33 Teemu Laajasalo

Suuri kiitos. On ihanaa olla tärkeän asian äärellä ja upean ihmisen vierellä.

00:01:42 Jani Toivola

Miltä sinusta kuulosti muistoni kannattelevasta seurakunnasta ja isosista?

00:01:49 Teemu Laajasalo

Se kuulosti liikuttavalta ja koskettavalta. Se kuulosti, onneksi, myös uskottavalta, sillä luulen, että tällaisia kokemuksia on paljon. Kun katsotaan rippikoulun kattavuutta ja sitä, kuinka moni sen käy, sen täytyy lähtökohtaisesti olla keskimäärin melko hyvä. Se kuulosti myös haastavalta, koska mieleen nousee ajatus siitä, osaammeko varmasti ottaa jokaisen oikealla tavalla vastaan. Kun kerroit olleesi yksinäinen ja kokeneesi kannattelua, se on mielestäni kirkon ydintehtävä, mutta myös suuri haaste. Kun ryhmässä on 20–30 nuorta,

jokainen pitäisi osata kohdata yksilöllisesti ja kuunnella oikealla tavalla. Varmaan näin ei valitettavasti aina tapahdu.

00:2:49 Jani Toivola

Kun itse palaan noihin aikoihin, ajattelen, että olin todella janoinen aikuisten läsnäololle. Ymmärrän, että se on iso haaste, mutta joskus kyse voi olla jo siitä, että joku katsoo silmiin tai pysähtyy toisen äärelle. Kyse ei ole välttämättä siitä, kuinka tarkasti toinen osaa nähdä kaikki ominaisuudet tai tarjota kaikkea heti. Ajattelen, että tänäkin päivänä seurakunta on edelleen yksi niistä paikoista, joissa on aikaa. Ainakin toivoisin niin, se on yksi seurakunnan tehtävistä laajasti ajateltuna. Monissa muissa yhteisöissä tähän ei ole aikaa.

00:03:37 Teemu Laajasalo

Seurakunta on sananmukaisesti kulmakunta, jossa on seuraa. Sen ydin on ihmisiä kokoavassa toiminnassa, joka ei ole pelkkää tekemistä, vaan olemukseltaan erilaisten ihmisten yhteen tuomista.

Suomessa seurakunnat ovat alueellisesti jakautuneita, sanoit että olit Porvoon suomalaisessa seurakunnassa, eli asuit tietyn alueen sisällä. Maailmalla on paljon seurakuntia, jotka jakautuvat eri tavalla. Yhdysvalloissa on seurakuntia, joissa on karismaattinen johtajahenkilö, jota ihmiset seuraavat tai eivät seuraa. Täällä meillä malli on niin, Suomi on rakennettu sillä tavalla, että joka ikinen alue tätä maata on jonkun seurakunnan vastuulla. Tästä seuraa vakava velvoite: seurakunnan tulee olla kaikkia alueella asuvia varten. Seurakunnan tulee olla sekalainen seurakunta, johon pääsee eri suunnista sisään. Sinne tulee voida tulla niin niiden, jotka ovat jo valmiiksi aktiivisia, hurskaita ja innokkaita, kuin niidenkin, jotka ovat arkoja tai jotain siltä väliltä. On mielestäni realistista todeta, että seurakunnan nuorisotyö on yksi niistä työnmuodoista, joissa onnistutaan parhaiten. Siinä on haasteensa, mutta verrattuna aikuistyöhön tai nuorten aikuisten tavoittamiseen nuorisotyö toimii selvästi paremmin. Nuorisotyössä on loistavia ihmisiä: vanhempia nuoria, jotka toimivat isosina, sekä erittäin hyviä työntekijöitä. Tästä voi olla ylpeä ja kiitollinen.

00:05:54 Jani Toivola

Mitä ajattelet olevan ne tekijät? Miksi uskaltaudut sanomaan, että nuorten kanssa onnistutaan tällä hetkellä parhaiten?

00:06:04 Teemu Laajasalo

Se on monen asian summa. Nuoret viihtyvät siellä, missä on muita nuoria. Siinä pystytään rakentamaan jonkin jo toimivan asian päälle. Kuten viittasit isostoimintaan, se on äärimmäisen olennainen osa. Kun rippikoululaisilla on rinnallaan hieman vanhempia nuoria, jotka ovat heidän tukenaan ja samalla ohjaavassa roolissa, syntyy vahva yhdistelmä. Toiminnan täytyy olla myös turvallista. Tähän on viime vuosina keskitytty aivan uudella tavalla, eli turvallisuuden on toteuduttava kaikissa mahdollisissa merkityksissä.

Toiminnan täytyy olla myös mielekästä. Yksi keskeinen syy onnistumiseen on se, että nuorisotyöntekijöillä, nuorisopapeilla, nuorisotyönohjaajilla ja nuorisodiakoneilla on vahva kutsumus. He voisivat tehdä jotakin muuta, mutta eivät halua. Usein taustalla ovat omat hyvät kokemukset. Tästä täytyy pitää kiinni, sillä ei ole itsestäänselvyys, että leirit pysyvät hyvinä, turvallisina ja mukavina. Ei myöskään ole itsestään selvää, että leirejä vetävät osaavat henkilöt tai että isosia, eli vanhempi nuoria, riittää.

00:07:43 Jani Toivola

Ajattelen isosjärjestelmää rakenteena, joka toimii hyvin. En tunne nuorisotyön kenttää täydellisesti, mutta mietin, voisiko nuorisotaloilla ja muissa keskuksissa olla systemaattisemmin vastaavanlainen malli. Siinä on kaksi tasoa: toisaalta vanhempien nuorten kuulluksi tuleminen ja mahdollisuus olla toimijoina, ja toisaalta kokemuksen siirtäminen eteenpäin.

00:08:16 Teemu Laajasalo

Loistava idea ja havainto. Toimijuus on äärimmäisen tärkeä käsite. Nuorilla täytyy olla paitsi osallisuuden myös omistajuuden kokemus: tunne siitä, että tämä on heidän juttunsa. Nuorisotoiminta toimii parhaiten silloin, kun nuorilla on mahdollisimman paljon vapautta toteuttaa itseään ja tehdä asioita, jotka he kokevat merkityksellisiksi, toki selkeiden raamien sisällä. Olen tehnyt rippikoulutyötä noin 20 vuoden ajan, joka vuosi vähintään yhden leirin. Toimin nuorisopappina, minut vihittiin papiksi melkein 30 vuotta sitten.

Minulla oli silloin nuorisotyönohjaajakaveri, joka aina muistutti, että ensin keskitytään isosiin. Kun isosille toiminta on innostavaa ja merkityksellistä, seuraava ikäluokka tulee mukaan luonnostaan. Tämä ajattelu on nykyisin hyvin ymmärretty. Jos jossain seurakunnassa ei ole isosia, voidaan numeroiden perusteella todeta, että nuorisotyö on vaarassa hiipua.

00:09:45 Jani Toivola

Miten sinusta tuli aikanaan nuorisopappi? Tekee mieli sen verran sukeltaa historiaasi.

00:09:51 Teemu Laajasalo

En ollut varsinaisesti seurakuntanuori. Kävin jonkin verran ja soitin kitaraa. En ollut erityisen syvällä toiminnassa, mutta minut vihittiin papiksi hyvin nuorena, 22-vuotiaana. Jo opiskeluaikana, 19-vuotiaana, toimin samassa seurakunnassa epävirallisena nuorisotyönohjaajana, opiskelurahoja tienaaamassa. Päädyin työhön nopeasti ja pidin siitä valtavasti. Siksi yksi keskeinen teemani piispana on ollut nuorten pappien saaminen kirkkoon. On tärkeää, että meillä on eri-ikäisiä työntekijöitä. Olen painottanut tätä myös kirkkoherroille, koska se on kirkon tulevaisuuden kannalta olennaista. Samalla täytyy sietää keskeneräisyyttä. Kun ajattelen itseäni 22-vuotiaana, olin varmasti keskeneräinen ja täynnä itseäni. Tämä täytyy kestää, sillä sen kautta syntyy uutta energiaa ja kehitystä, erityisesti nuorisotyöhön.

00:11:38 Jani Toivola

Olet tehnyt papintyön ohella myös töitä mediassa ja viihteen parissa.

00:11:53 Teemu Laajasalo

Olin nuori ja tarvitsin rahaa.

00:11:54 Jani Toivola

Ajattelen, että nuorisotyössä ja papin työssä on paljon odotuksia ja rooleja, jotka voivat olla lukittuja. Sinä olet osittain rikkonut näitä rooleja. Näetkö, että sillä on ollut merkitystä lähestyttävyytesi kannalta?

00:12:25 Teemu Laajasalo

Kiitos. Sinähän olet tunnettu armollisuudestasi ja tulkintasi on armollinen, jota kristittyinä tietenkin arvostan. Todellisuudessa taustalla on voinut olla myös itsensä toteuttamisen halua ja esillä olemisen tarvetta. Vanha vitsihän on, että karisma voi olla myös Kristuksen palveluksessa, ja ajattelen, että omia lahjoja voi käyttää myös kirkon työssä. Toivon, että muu maailma katsoisi sitä yhtä armollisesti kuin Jani, että se on lisännyt lähestyttävyyttäni.

00:13:16 Jani Toivola

Mainitsit aiemmin, että nuorisotyö kirkon sisällä on onnistumisen paikka, mutta sillä on myös haasteensa. Mitä ajattelet näiden haasteiden olevan tällä hetkellä?

00:13:40 Teemu Laajasalo

Oma tuntumani on, että suurin haaste on puhelin, nuoret jäävät yhä enemmän sen ääreen. Tämä koskettaa kaikkea nuorisotyötä, ei vain kirkkoa. Toinen merkittävä kysymys on se, että seurakunnan nuorisotyö, minä tietenkin katson tätä hyvin eteläsuomalaisesta näkökulmasta, Helsingin hiippakunnan alueen näkökulmasta. Ymmärrän hyvin, että tuolla esimerkiksi pohjoisessa tai idässä saattaa ollaan aivan erilaisia kokemuksia.

Kokemukseni täältä on kuitenkin se, että lähtökohtaisesti seurakunnan nuorisotyö on pyrkinyt tavoittamaan kaikkia. Se on vierastanut sellaista sisäpiirijattelua, verrattuna ehkä moneen muuhun seurakunnan toimintaan. Nuorisotyön on ollut tavallaan tarkoitus ottaa koko ikäluokka haltuun. Se sisältää silloin sen, että pitää myös erilaisia asioita. Voi esimerkiksi olla niin, että on hankalasti käyttäytyviä nuoria tai jotenkin todella lukossa olevia nuoria. Tai nuoria, joilla on vähän väärä ajatusta, niin sanotusti. Tämä on se yksi sellainen riski, että eihän vaan käy niin, että nuorisotyöstämme tulee niin sanotusti sisäsiistiä. Tämä aukeaa eri suuntiin. Yksi on tällainen häiriökäyttäytyminen, joka on ilmeistä ja se on vielä mielestäni aika helppoa. Mutta osataanko me huomioida oikealla tavalla ihmisiä, jotka ovat vaikka todella lukossa, itseksensä, eivätkä pääse esiin. Miten me osaamme ja miten me saamme sitten sen toimimaan? Tämä on yksi. No, viimeinen on tietenkin se, että kyllähän kirkon tehtävä on myös huolehtia, että nuorisotyö päivittyy.

Tämä turvallisuuskysymys varmaan kaikissa mahdollisissa mielissä on myös osa tätä. Vanhastaan meillä saattoi olla kaksi henkilöä vetämässä 80 ihmisen leiriä, ja siellä oli pelastusliivit ehkä kolmelle, että kysymys oli fyysisestä turvallisuudesta. No, se on hoidettu jo aikoja sitten. Tällainen turvallisuus, että miten voit tulla erilaisena, omanlaisena ja ainutlaatuisena ihmisenä ja olla vakuuttunut siitä, että siellä ei vahingossa tule eteen jotain sellaista, joka tulisi loukkaamaan. Tämä on ollut viime vuosien pitkä projekti. En sano, että olemme maalissa, mutta hypyt on merkittäviä. Jos katsotaan, minkälaisia sketsejä on ollut 30 vuotta sitten, 20 vuotta sitten, tai 10 vuotta sitten, niin tilanne on muuttunut merkittävästi. Myös sukupuolen moninaisuutta esimerkiksi yritetään ymmärtää paremmin leiriolosuhteissa. Eihän tällaisista kysymyksistä 10, 20, 30 vuotta sitten suurimmalla osalla ollut mitään käsitystä. Nyt luulen, että siinä ollaan aivan erilaisessa tilanteessa. Olen tyytyväinen, että meillä on aika paljon seksuaali- ja sukupuolivähemmistöön kuuluvia työntekijöitä. Kyllähän se näkyy, ei tietenkään pelkästään sen yhden leirin osalta, vaan se liittyy myös kokemusasiantuntijatajuun, jonka seurauksena voidaan sitten vaikka kollegiaalisesti miettiä ja parantaa asioita. En sano, että olemme maalissa, mutta hillittömiä hyppyjä on tehty. Jälleen kerran vastuuvapauslauseke: varmasti Etelä-Suomessa tilanne näyttää Kehä III:n sisällä melko erilaiselta kuin maakunnissa.

00:18:39 Jani Toivola

Tämä on hyvä esimerkki siitä, että rakenteellinen moninaisuus lisää mahdollisuuksia kehittää samoja rakenteita kaikille nuorille turvallisiksi ja lähestyttäviksi.

00:19:00 Teemu Laajasalo

Nämä kulkevat käsi kädessä. Ajattelen myös, että tämä on suuri mahdollisuus, koska nuorisotyötä täytyy päivittää. Me kaikki tiedämme, että jossain vaiheessa keski-ikää tulee tunne, että ajattelee ymmärtävänsä, miten nuorten asiat menevät, ja sitten huomaa olevansa täysin pihalla. Tällainen paine tai liike haastaa myös kehittymään ja päivittämään nuorisotyötä niin, että se tulevaisuudessakin tavoittaisi suuren osan ikäluokasta.

00:19:48 Jani Toivola

Mitä haasteita kaikkien nuorten tavoittamiseen tuo se, että kirkossa käydään ajoittain julkista ja repivää arvokeskustelua, esimerkiksi seksuaali- ja sukupuolivähemmistöihin liittyen? Miten tämä näyttäytyy nuorelle, joka kuuluu vähemmistöön ja haluaisi tulla kirkon piiriin? Mitä ajattelet käydystä arvokeskustelusta, joka ei aina löydä paikkaansa?

00:20:22 Teemu Laajasalo

Tuo on lievästi sanottu. Kirkon sisällä on ollut eräänlainen sisällissota, mikä on erittäin surullista, koska näiden asioiden ei pitäisi erottaa meitä. Olen optimisti ja ajattelen, että olemme menossa kohti ratkaisua. En tarkoita voittoa jonkin osapuolen näkökulmasta, vaan sitä, että asia saadaan maaliin. Kun tarkastelemme sisarkirkkojamme Ruotsissa, Norjassa,

Tanskassa ja Islannissa, seksuaali- ja sukupuolivähemmistökysymykset ovat jo pitkälti historiaa. Yksikään näistä kirkkoista ei ole kaatunut, vaan ne toimivat edelleen. Tämä antaa perspektiiviä. Vähemmistöön kuuluvan nuoren näkökulmasta tämä on kaksiteräinen miekka. Hyvä puoli on se, että asiasta ei enää vaieta. Lisäksi piispojen linjaukset esimerkiksi avioliittokysymyksessä ovat selvästi kallistuneet liberaalimpaan suuntaan. Tämä voi luoda yleisesti turvallisuuden tunnetta.

Silti on aina riski, että nuori päätyy rippikouluun, jossa sattuu olemaan yksittäinen hyvin jyrkkä työntekijä. Tätä on pyritty ennakoidaan jo ennen piispojen ohjetta. Olen painottanut kirkkoherroille, että tästä on huolehdittava: tämä ei ole rippikouluasia. Mielenpitoita saa olla, mutta tämä asia ei ole peruste erottelulle eikä rippikoulu ei ole paikka sille. Suurimmaksi osaksi tämä on toiminut, mutta riski on olemassa. Toinen riski on se, että vähemmistöön kuuluva nuori kokee aiheen korostuvan liikaa ja tuntee, että rippikoulu muuttuu seksuaali-identiteettikeskusteluksi. Tämäkin on asia, jota täytyy tasapainottaa. On pyritty välttämään sitä, ettei kenestäkään tule tahtomattaan yhden asian edustajaa. Tämä koskee myös seksuaali- ja sukupuolivähemmistöön kuuluvia työntekijöitämme. Kukaan ei ryhdy papiksi tai nuorisotyöntekijäksi ollakseen ainoastaan jonkin tällaisen asian keulakuva.

00:24:06 Jani Toivola

En tiedä kuinka tarkkaan olet ollut siinä prosessissa mukana, mutta mietin, että varmaan moni nuorisokentän toimija kaipaa apua turvallisuuteen liittyvissä asioissa. Miten varmistatte sen, että mainitsemiasi annettuja ohjeita totellaan ja jokainen toimintaan tuleva nuori on turvassa?

00:24:43 Teemu Laajasalo

Turvallisuutta on pyritty varmistamaan muun muassa sillä, että kirkon hierarkkinen rakenne mahdollistaa selkeät linjaukset. Me Too -liikkeen jälkeen laadittiin häirinnän ennaltaehkäisy- ja toimintaohjeet yhteistyössä poliisin ja asiantuntijoiden kanssa. Ohjeet ovat käytössä suurimmassa osassa hiippakuntia. Lisäksi on valtakunnalliset rippikouluohjeet, joissa käsitellään turvallisempaa tilaa, yhdenvertaisuutta ja vähemmistöjä. Johtajien sitoutuminen on ollut keskeistä, ja koulutuksia on järjestetty laajasti. Ongelmia voi aina ilmetä suuren volyymin vuoksi, mutta toimintamallit ovat olemassa.

00:27:21 Jani Toivola

Johdon sitoutuminen on todella tärkeätä.

00:27:35 Teemu Laajasalo

Pitkän nuorisotyökokemuksen ansiosta olen voinut sanoa työntekijöille uskottavasti, että kaikki aiemmin toimineet vitsit eivät enää toimi. Muutokset ovat välttämättömiä. Olemme matkalla, emme perillä. Asian tilaa pitää tarkastella koko ajan.

00:28:15 Jani Toivola

Tärkeintä on tekeminen, yritys ja halu kehittyä. Virheitä tapahtuu, mutta toiminta, mallit ja sanat ratkaisee. Millaisena ajattelet kirkon roolia muiden nuorisoalan toimijoiden kanssa, tulevaisuuteen katsoen? Miten mahdollistetaan vielä vahvempi yhteistyö?

00:28:48 Teemu Laajasalo

Kirkon rooli nuorisoalan muiden toimijoiden rinnalla on tukeva. Historiallisesti kirkko on ollut nuorisotyön rakentaja ja kouluttaja. Nuoriso on kirkon ydinkysymys.

00:29:38 Jani Toivola

Onko jotain, mistä muut nuorisotoimijat voisivat ottaa oppia kirkolta suhteessa nuorten kanssa tehtävään yhdenvertaisuustyöhön?

00:29:47 Teemu Laajasalo

Hyvä kysymys. Mielestäni se ei ole niin, että meidän täytyy kirkossa olla kiinnostuneita yhdenvertaisuusasioista siitä huolimatta, että olemme kirkko, vaan se on päinvastoin. Meidän pitää olla kiinnostuneita näistä siksi, koska olemme kirkko. Koska Jeesuksen opetus on yksiselitteisesti ihmisarvon luovuttamaton periaate, ja aina erityisesti päähän potkittuja, vähemmistöjä, hankalassa elämäntilanteessa olevia, nostava. Sen takia ajattelen, että yhdenvertaisuuskysymykset ovat toimintamme ytimessä.

Samalla ajattelen, että emme ole ehkä tilanteessa, jossa olisimme hyviä opettamaan muita. Kyllä tässä nöyrällä mielellä pitää olla. Suomessa on paljon järjestöjä, jotka keskittyvät erityisesti tämän ajan yhdenvertaisuuskysymyksiin. Ajattelen, että kirkko on aina ollut hyvä kysymään jokaisessa ajassa kuka on se vähäisin veli tai kuka on se, jolla menee erityisen huonosti, ja toivon että olemme siinä hyviä edelleen. Kirkolla on historiaa siinä, että keksimme nuorten rikoksenteekijöiden sovittelutyön, ja ylivelkaantuneiden velkaneuvonnan, jotka ovat nykyään lainsäädännössä. Tämä historia on sellaista, mistä voi muut ottaa oppia ja toivon että myös itse ottaisimme. Totta kai tällaiset esteettömyyden ja saavutettavuuden kysymykset, ovat myös todella kipeitä kysymyksiä, ja niitä on yritetty hoitaa. Nämä kysymykset uhkaavat julkisessa keskustelussa joko vähän politisoitua, tai sitten ne jäävät jotenkin sivuun. Monilla nuorilla on erilaisia esteettömyyteen liittyviä tarpeita, ja heidän tulisi voida elää täysivaltaista nuoruutta.

00:32:40 Jani Toivola

Suhteeni kirkkoon on ollut monivaiheinen, eikä aina niin mutkaton. Samalla ajattelen, että kirkon sanat ovat voimakas työkalu. Avasin eräänä sunnuntaiaamuna radion, ja sieltä sattui tulemaan jumalanpalvelus. Siinä oli kohta, missä rukoiltiin, muistettiin ihmisiä, jotka on yksinäisiä tai menettänyt juuri läheisiä. Se pysäytti siinä sunnuntaiaamussa, en tiedä, kuuleeko missään muualla julkisessa puheessa niin konkreettista, pysäyttävää muistutusta siitä, millaisia ovat kaikki ne todellisuudet, joissa ihmiset elävät. Ajattelen, että sekin on

yhdenvertaisuustyötä, että uskalletaan sanoa ne kaikki todellisuudet ääneen. Sitten välillä minusta tuntuu, että yhteiskunnassa me pelkäämme puhua, vaikka meillä on tavallaan paljon puhetta ja paljon repiviä taisteluja, niin samalla monta todellisuutta jää puhumatta.

00:33:50 Teemu Laajasalo

Tuo on hyvä näkökulma ja ajattelen, että äänen antaminen äänettömille, niin kliseistä kuin se onkin sanoa, on kirkon ydintehtävä. Yksi osa tietenkin on myös puolesta puhuminen. Ajattelen, että rukoileminen on puolesta puhumista Jumalalle, mutta toisaalta puolesta puhumista ja muistuttamista toinen toisillemme siitä lähimmäisen kärsimyksestä.

00:34:18 Jani Toivola

Minkälaista toivot, että kirkon nuorisotyö olisi tulevaisuudessa? Missä haluaisit sen erityisesti onnistuvan ja mitä voisivat olla ne keinot?

00:34:33 Teemu Laajasalo

Toivoisin, että se olisi jatkossakin laaja-alaista. Jos olisi kapitalisti, niin voisi sanoa, että se olisi volyymibisnestä, koska ajattelen oikeasti, että se on luterilaisen kansankirkon juju, olla aidosti laaja-alaista. Siitä seuraa suoraan toinen asia, jota toivon: että se olisi monimuotoista. Voi olla seurakunnittainkin vähän erilaista. On ok, että on vähän erilaista toimintaa, tai että voi olla maanantaina erilaista kuin tiistaina. Ennen kaikkea se tarkoittaa sitä, että saisimme aidosti moninaista väkeä mukaan. Käytännössä niin, että vahingossa emme tulisi sisäpiiriksi eikä sisäsiisteiksi väärällä tavalla.

Yksi spesifi lisätoive on se, että kyllähän meidän monikulttuurisuusmuutos haastaa kirkkoa yleisesti ja se haastaa myös nuorisotyötä. Luulen, että jossain se on lähtenyt toimimaan todella hyvin, jossain vielä selkeästi se ei ole riittävän kutsuvaa, inklusiivista tai tavalla tai toisella mahdollista kaikille. Ajattelen, että tää ei ole meille periaatteellisesti mikään ongelma, koska kirkko ei ole kansallinen projekti. Kirkko on aina globaali projekti. On huolehdittava, että tarvitsemmeko lisää kieliä, tai jotain muuta. Toisaalta ei pidä asioita sekoittaa. Ymmärrän ihan hyvin, ettei musliminuorten paikka ole kirkon nuorisotyössä. Kaikki ovat tervetulleita, mutta ymmärrän aivan hyvin, että heillä on heidän oma juttunsa. Mutta meillä on aika paljon erikielisiä kristittyjä nuoria. Luulen, että kun puhutaan tälläkin hetkellä kaikesta nuorison sekoilusta tai huonokäyttöisyydestä tai pahoinvoinnista, joka siis koskettaa vain pienen pientä osaa, niin luulen, että sen pienen osan osalta, voisimme olla aika hyviä olemaan siinä mukana. Silloin se edellyttää sitä, että osaamme päivittää, ainakin yksi tai kaksi päivää viikosta huolehdimme, että täällä on sellaista väkeä, joka pärjää ja osaa olla ja kieli on myös sitten tarvittaessa joku muu kuin suomi tai ruotsi.

00:37:08 Jani Toivola

Vielä viimeinen kysymys. Olet myös isä, mitä vanhemmuus on opettanut sinulle tämän päivän nuorena olemisesta tai onko se muuttanut katsettasi kasvavia lapsia ja nuoria kohtaan ja miten?

00:37:24 Teemu Laajasalo

On se muuttanut kaiken, sinä isänä sen tiedät. Minulla on siis 19-, 17- ja 13-vuotiaat lapset. On ihanaa katsoa, miten erilaisia he ovat ja tajuta se, että samankin perheen sisällä lapset ovat ihan erilaisia keskenään. Siitä voi ajatella, että jos nämä saman perheenkin nuoret ovat aika erilaisia, meidän pitää huolehtia siitä, että erilaisille nuorille on erilaisia asioita.

Sitten toisaalta, kyllähän nuoret elää myös tosi monenlaisten paineiden, odotusten ja vaatimusten alla. Siksi ajattelen, että olkoon kirkko armon hengessä niin kuin Janikin. Meidän pitäisi huolehtia siitä, että meidän nuorisotyön ei pidä asettaa lisää vaatimuksia, vaan että täällä pitää saada olla sellaisena kuin on, eikä sellaisena, mitä voisi ehkä olla.

00:38:30 Jani Toivola

Niinpä. Voin lisätä isänä, tyttäreni on 12-vuotias kohta. Ajattelen, että se, mitä hän mulle opettaa tällä hetkellä kaikista eniten on se, että kun huoneessa on hiljaista, se ei tarkoita sitä, että nyt kaikki on ok ja voin keskittyä omaan. Vaan itse asiassa hiljaisuus on usein merkki, että kannattaa koputtaa vähintään oveen ja kysyä mitä kuuluu. Se ei ole aina helppoa, koska sitä kaipaava myös omaa tilaa, mutta se on ehkä sellainen, minkä äärellä olen itse juuri nyt. Se on varmasti tietysti todella monelle nuoren kanssa toimivalle yksi vahva todellisuus tavallaan koko ajan, että mitä sisäänsä kätkee se nuori, joka ei sano mitään.

00:39:15 Teemu Laajasalo

Voisiko slogan olla siis se, että meidän kaikkien kannattaisi esittää tuo kysymys, minkä sinä esität siinä ovella, kysyä mitä kuuluu? Ja sitten olla itse hiljaa ja kuunnella. Luulen, että sillä päästään jo aika pitkälle.

00:39:33 Jani Toivola

Ihan varmasti. Kuntosalilla itse asiassa eilen kuulin, kun kaksi miestä puhui keskenään. Mies esitti toiselle miehelle kysymyksen, että "Miten mielesi voi tänään?". Ihan säpsähdin, koska se oli jo niin tilaa antava kysymys. Siihen ei tarvitsisi sanoa, että ihan ok, vaan siinä voi jo vastata jotain.

00:39:55 Teemu Laajasalo

Tuo on melkein jo papillinen, että "Kuinka on sielusi laita?".

00:40:01 Jani Toivola

Kiitos paljon, että otit tälle tärkeälle aiheelle kiireisestä aikataulustasi tilaa.

YHDENVERTAISUUDEN
NUORISOALAN
OSAAMISKESKUS

00:40:06 Teemu Laajasalo

Kiitos. Oli ilo olla mukana.

00:40:09 Jani Toivola

Tähän loppuun, olen aina yrittänyt jättää jonkun pohdinnan nuorisokentälle ja ihmisille, jotka tätä kuuntelee. Inspiroidun kirkon uskalluksesta puhua niiden puolesta, joilla ei ole ääntä. Voisit ehkä miettiä siinä omassa yhteisössä, että onko jonkun nuoren todellisuus sellainen, jota ei tällä hetkellä sanoteta tai sitä voisi uskaltaa sanottaa lisää. Kiitos kun tulit keskustelun äärelle.